

LA CURIOSITAT ENS FA CRÉIXER

És científic? Filosòfic? Mític? Inexplicable? Quin és l'origen de la vida? Bé, els meus pares estan farts de sentir aquesta pregunta, sobretot el meu pare que en aquest tema el molesto més a ell pel fet que és un científic bastant prestigiós. La resposta que em proporcionen és sempre la mateixa: tranquil·la Irina, que algun dia podràs estudiar-ho. A mi això no em serveix. El meu pare no és que estigui gaire a casa la veritat. Sempre va d'aquí cap allà, ara marxa de viatge unes setmanes, ara torna, ara se'n va de nou un mes, torna uns dies, etc. A vegades fins i tot em fa por oblidar-me de la seva veu o de la seva olor o del seu rostre. Quan parla per telèfon amb la mare, m'espanta sentir totes les paraules menys les de "us trobo a faltar" o bé "t'estimo". I si un dia el pare no torna? És el meu pitjor malson.

La meua mare sempre em diu que no he de ser tan curiosa i voler saber-ho tot, que tinc 8 anys i que encara sóc petita. Quin problema hi ha en voler saber per què el cel brilla a la nit? Per què la meua amiga Abigail té la pell negra? Per què vivim i respirem? Per què els animals no parlen el català com jo? Per què no podem mirar el Sol directament? Per què em diuen que hi ha més planetes a part de la Terra però no em deixen anar a visitar-los?

Les classes són avorrides i a més els professors no em deixen fer preguntes perquè diuen que no callo i que llavors no poden estar pendents de tots. Com si preguntés tant! Les matemàtiques són fàcils, la religió no m'agrada, la llengua la porto bé i el que a mi em preocupa a tothom li és igual.

Quan el pare torna, sempre el primer que ha d'aguantar, és una marató de preguntes de les meves. Ell gairebé sempre intenta respondre a tot amb total sinceritat, o això diu ell. M'ha explicat que una gran bomba com les de les guerres però molt més gran va explotar fa molts i molts anys i que d'aquí va sortir la nostra estimada Terra, el Sol que ens il·lumina l'habitació per poder fer els deures, l'aigua que corre pel riu del costat de casa, les llumetes del cel, que són les estrelles, que es veuen quan m'estiro al jardí totes les nits, i nosaltres. Però com pot ser que nosaltres hàgim sortit d'una explosió on només surt fum i foc i més fum i més foc? Quan em vaig plantejar aquesta pregunta i moltes més, el pare ja no hi era, havia tornat a marxar. No podia dormir. Vaig cridar la mare però es va limitar a dir-me "Ho entendràs quan siguis més gran Irina...". Jo crec que ella tampoc no ho sabia. Tenia preguntes, dubtes i inquietuds que només el pare podia satisfer. El vam trucar i ell des d'Alemanya va respondre amablement a totes les meves qüestions que jo tan angoixada li havia fet. Ell sempre em calmava, com me l'estimava.

Sempre he tingut la sensació que el pare no vol que sigui com ell, però jo sí que vull. Vull saber-ho tot i explicar-ho a la gent, fer experiments i moltes de les coses que ell fa. Quan sigui gran i

tingui fills me'ls emportaré quan marxi a Alemanya o a un altre país perquè puguin veure el que faig i no necessitin trucar-me perquè jo aclareixi els seus dubtes.

Els anys passen tan ràpid que gairebé ja se m'acaba l'escola i ja no podré seguir aprenent. La mare diu que les noies com jo el que hem de fer ara és ajudar a casa. El pare torna a no ser-hi, està a Rússia. He decidit agafar una llibreta i fer-la servir de diari; cada dia apunto tot el que vull saber i necessito preguntar-li al pare perquè així res se m'oblidi. També apunto tots els meus secrets i com vull que sigui la meva vida de gran.

Mentre jo era fora al carrer amb l'Abigail, la mare va agafar el meu diari i va llegir-lo. Me la vaig trobar plorant al terra de la meva habitació. Primer jo també vaig posar-me a plorar perquè no volia que remenés les meves coses i llegís el meu diari però després vaig calmar-me perquè vaig veure que la meva mare estava realment malament. Va explicar-me que el pare estava a la Guerra a Rússia, que no se m'emportava als seus viatges perquè eren perillosos i que li sabia greu que mai hagués cregut en el pare Noel, que ella ho havia intentat. No sabia què dir ni com reaccionar. Entenia que els pares havien de posar una mica de fantasia en les vides dels seus fills per fer-les millors però mai vaig creure en màgia ni res que no es pogués demostrar. Suposo que ho hauré après del pare. Ell sempre està amb hipòtesis que s'han de comprovar, formulant teories de les seves i demostrant els fets. Tot aquest pensament em va portar a la pregunta més important: el pare a la guerra? I això per què? Si ell és científic!

El pare no va tornar, ni vaig sentir més la seva veu, ni sentir la seva olor, ni veure el seu rostre. El pitjor dels meus malsons. La meva llibreta estava en blanc. La mare no parlava, només plorava.

He decidit seguir amb la feina del pare. He agafat totes i cada una de les caixes amb fulls i més fulls que hi ha al traster de casa i he seguit totes les seves investigacions. Ara ja m'he fet gran i tot ho veig diferent però la meva passió per saber de tot no ha cessat. L'explosió del Big Bang, l'efecte Doppler, les diferents races, el llenguatge, la complexitat de les constel·lacions o les mutacions entre molts temes, ja no tenen cap secret per mi.

La vida que he portat m'ha fet forta. Estic orgullosa del meu pare i de la seva feina. I estic orgullosa de la meva mare per ocupar el buit de la figura paternal durant tota la meva infància. I finalment agraeixo a la ciència haver omplert la meva immensa curiositat.